

કોની આ કરામત છે ?

કોની આ કરામત છે ? મૌલવી મુંઝાય મહીં;
કોની છે આ આપબુદી ? મસ્જિદે સમાઈ ગઈ.

બુદાની ખેરાતી ખોજ, સલિયાને સમજાય નહીં;
મૌલવીની બાંગ બંધ કાનથી સંભળાય નહીં.

મસ્જિદની બાંગ ખુદ, મુલ્લાંથી દટાય નહીં;
ઓલિયાની બાંગ આપ, ખુદા સુણી જાય અહીં.

અવસ્થાની ઓળખાણ, ખાણ ખોદી ખુદાઈ;
ફૂવામાં પાડી છે બાંગ, પડધા ગુંજયા છે સાંઈ.

ખુદા ખુદ ખેદ કરે, ખરને કળાય નહીં;
અજાણ્યા આકાશમાં, ધરતીથી પહોંચાય નહીં.

મલકમાં મહાલતાંને, ખલકમાં ખોળાય નહીં;
ખુદા ખોળે પયગંબર, ખુદ પ્રગટ થાય નહીં.

પયગંબર પણ માથું ફૂટી, ભેજાં ફોડી કરે દહીં;
રમખાણીવૃત્તિને ખોજ, મુંઝાયા છે ખુદા મહીં.

મારી, ઠોકી ખુદ-બખુદ, ખુદા બની જાય લોક;
તેથી જ ખુદ ખુદાએ, 'કુરાને' ઉમેર્યો શ્લોક.

ના-ખુદાના નાખુદા, 'આ' તરણતારણહાર છે;
જેનું કોઈ નહોતું એના 'દાદા ભગવાન' છે.

સર્વધર્મ સમૂહ 'મૂળ', શાશ્વત શણગાર છે;
ઓલિયાએ દીઠા 'દાદા' ખુદા 'ભગવાન' છે.

'યા અલ્લાહ પરવરદિગાર', 'તે' કુરુણાના ધામ છે;
જેનું કોઈ નથી એના 'દાદા ભગવાન' છે.

